

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. január 21-én.

Textus: Máté evangéliuma 9. rész 18-19. verse: „Miközben ezeket mondta nekik, íme, egy elöljáró ment hozzá, leborult előtte, és így szólt: A leányom most halt meg, de jöjj, tedd rá a kezed, és élni fog. Jézus felkelt, és követte őt tanítványaival együtt.”

Kedves Testvéreim!

Ebben a felolvasott két mondatban első hallásra nincsen semmi meglepő. Olyan evangéliumi történetrészlet ez, amire azt mondjuk, hogy szinte mindegyik ugyanilyen. Emberi kérés, majd pedig csodatétel Jézustól. Ha azt is mondjuk, hogy ez egy típustörténet, akkor is érdemes egy kicsit elgondolkodnunk azon, hogy milyen komoly hite volt ennek az elöljárónak.

Miből következtethetünk arra, hogy ez a hit nem csupán megszokott hit volt? Abból, hogy Jézus minden kérdés, minden beszélgetés nélkül elindul. Nem teszi próbára ezt a hitet, mint tette azt Jézus több alkalommal is. Nem vizsgálta, hogy vajon megugorja-e a megfelelő szintet. Szó nélkül feláll és elindul. Így fogalmaztam meg magamnak: Jézust megmozgató hite volt ennek az elöljárónak.

Ha pedig ezt látjuk magunk előtt, akkor máris izgalmassá válik ez a történet és ez az ember. Miként lehet nekem ilyen hitem? Vagy a bátortalanabbak talán úgy teszik fel a kérdést, hogy lehet egyáltalán nekem ilyen hitem? A válasz erre az utóbbi kérdésre egyértelműen igen. Ha ennek az elöljárónak olyan hite volt, ami magát Jézust is megmozgatta, akkor bárki másnak is lehet.

Azért hallok még az ellenkezők hangját. Nem volt ez olyan nagy hit, ezt az embert egyszerűen csak a kétségbeesés hajtotta oda. Annyira mélységben volt a lánya halála miatt, hogy hajlandó lett volna bármit megtenni azért, hogy gyermeke újra éljen. Természetesen adott neki Jézus felé lendületet az, hogy milyen bánat érte. Mégis, ha őszinték vagyunk magunkhoz, akkor azt látjuk, hogy a kétségbeesés, a fájdalom, a gyász nem idéz elő automatikusan ilyen hitet. Lehet, hogy mi is imádkozunk életünk mélységeiben. Mégis ott szokott lenni valami halvány kételkedés. Mi lesz, ha Isten mégsem teszi meg? Mi lesz, hogyha az imádságom nem kerül meghallgatásra? A kétség pedig elfújja a biztos hitet.

Visszatérve az evangéliumi szereplőhöz, azt látjuk, hogy rendkívüli hite volt ennek az embernek. Az elöljáró nem törődött semmivel, csak azzal, hogy Jézus elé jusson. Márk és Lukács úgy írja le ezt a történetet, mint ahol nagy tömeg vette körül Jézust. Mindenki oda akart kerülni a gyógyító elé. Ez az elöljáró nem foglalkozott azzal, hogy milyen szemekkel néznek rá, amikor odaforakodik a Mester elé. Nem foglalkozott azzal sem, hogy mit gondolnak róla a többiek, hiszen kérése gúny tárgya is lehetett volna. Számára egyetlen út volt fontos: odajutni Jézus közelébe.

A hitünk egyik ismertetőjele, ha minden áron Jézus közelében akarunk lenni. Itt pedig a minden áron a hangsúlyos. A hit ugyanis olyan vágy, mint amiről sok hegymászó mesélt. Tudják, hogy a magas hegyek meghódítása kockázatos, sőt életveszélyes, ezt számtalan példa bizonyította már. Mégsem tudnak ellenállni annak a váagnak, hogy ismét a hegyek között legyenek, ismét átéljék azt az élményt, hogy saját fizikai korlátaikat is átlépve feljutnak a csúcsra. Ugy is, hogy minden lépés másodpercekig tart, úgy is, hogy szinte kiszakad a tüdő a levegő ritkasága miatt. Mégis a mindent elsöprő érzésre vágnak, hogy meghódítsák a hegyet. Minden áron.

Kedves Testvéreim, a hitben ilyen vágnak kell lennie, amelyik kimondja: „oda akarok jutni Jézushoz”. Tudom, hogy ez az út nem mindig könnyű. Előfordul, hogy minden egyes lépésem, amit Jézus felé teszek, az órákig, vagy éppen évekig, évtizedekig tart. Elképzelhető, hogy annyira távol kerültem tőle, hogy szinte félek megmozdulni is az ő irányába. Az elöljáró példája azonban azt mutatja, hogy nem ez a lényeg. Hanem az a tudat, hogy Jézushoz érve minden döntően megváltozik. Ha vele kapcsolatba kerülök, akkor már nem csak emberi síkon futnak életem eseményei, hanem a mennyei erő is ott lesz velem. Aki pedig átélte már ezt a csodát, hogy mit jelent a krisztusi erő a hétköznapi életben, az nem fog bánni semmilyen akadályt, nem fog törődni a rosszalló tekintetekkel, hanem csak lépni fog újra és újra Jézus felé, mert a vágy ott van benne: találkoznom kell a Megváltóval.

Az elöljáró hite minden akadályt legyőzött. Ugyanakkor ebbe a hitbe az is belefért, hogy lehetetlent kérjen. „A leányom most halt meg, de jöjj, tedd rá a kezed, és élni fog.” Általános vélekedés szerint halottat nem tud feltámasztani senki. Ez az alapszabály, ami alól nincs kivétel. Csakhogy az elöljáró nem általános vélekedéssel ment oda, hanem hittel. Biztosan tudta, hogy ami emberileg nézve elképzelhetetlen, az Jézusnál lehetséges.

Szégyenkezve gondolok bele abba, hogy az imádságban elmondott kéréseim mennyire emberi síkon mozognak. Mit is jelent ez? Azt, hogy szinte csak olyat merek megfogalmazni és kérni, amiben biztos vagyok, hogy sikerülhet. Természetesen azért vannak kivételek, amikor olyat kérek, ami lehetetlennek látszik. Ezekben

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. január 21-én.

az esetekben pedig megélem a csodát. Az történik, amit elképzelhetetlennek tartottam. Nem is biztos, hogy természetfeletti a kérdés, egyszerűen csak számomra lehetetlen.

Egy teljesen egyszerű, hétköznapi példát hadd mondjak el. Egy reggeli órában fél órával az óra csörgése előtt ébredtem. Ahogyan vettem végig magamban a nap eseményeit, akkor villant belém, hogy a délelőttöm során ugyanarra az időpontra két találkozást is megbeszéltem. Semmi mással nem telt el jó néhány perc, csak azzal, hogy azon gondolkodtam, melyiket mondjam le. Egészen egyszerűen nem tudtam dönteni. Mindkettő rendkívül fontos volt, egyiket sem akartam csak úgy elhalasztani. Vívódásaim végén aztán imádságban azt kértem, hogy oldja meg a Mindenható ezt a helyzetet, mert én jelen pillanatban nem tudom. A nap elkezdődött, majd viszonylag korán, fél 8-kor csörgött a telefonom, és az egyik találkozó résztvevője hívott, aki sajnálattal, de lemondta a találkozást. Nekem elérhetetlennek tűnt a megoldás, Istennél azonban ez is lehetséges volt.

Mondhatjuk talán, hogy amit itt elmeséltem, ez nem olyan nagy ügy, mint ennek az előljárónak az esete. Mellé tehetném azt is, hogy minden ilyet meg lehet oldani, csak a kezünkbe kell venni az irányítást. Lehet, de akkor soha nem éljük át a hitnek azt a – hadd mondjam így – élményét, hogy a hétköznapijaim egy-egy szeletét Jézus kezébe tettem, valami olyat, amiről azt gondoltam, hogy nekem megoldhatatlan, és megtapasztaltam: mégis van rá megoldás. Nem nálam, hanem a Megváltónál. Ennek az előljárónak a hite ezt tudta teljes bizonyossággal. Nem számít semmilyen akadály, nem érdekes, hogy lehetetlen, Jézusnál nem ez a fontos, hanem az, hogy a közelében legyek, hogy kérjek.

Ennek a hitnek az erejét aztán láthatjuk abban, hogy teljesen természetes. Sokszor végigolvastam ezt a két sort, és nem találkoztam benne semmi rendkívülivel. Mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy egy zsinagógai előljáró, egy vallási vezető, akik közül pedig a legtöbben elutasították Jézust, mégis odalép hozzá. Pontosan ez a lényege az előljáró hitének. Magától értetődőnek tartja, hogy még ő is Jézushoz mehet.

Mostanában egyre több beszélgetés erősít meg abban, hogy igazából erre a természetes, magától értetődő hitre van szükségünk. Arra, hogy ne többlet tartozékként gondoljunk rá. Hadd hozzak egy egyébként abszurd példát ennek érzékeltetésére. Ha kiugrunk egy repülőből, akkor ott van a hátunkon egy ejtőernyő, hogy a zuhanás megfékezésére kinyithassuk, és ne csapódjunk a földnek. Gondoljunk most bele abba, hogy mennyivel másként nézne ki minden, hogyha saját szárnyunk lenne, így ha kiugrunk a gépből, akkor nincsen szükség külső tartozéokra, mert hozzám kapcsolva működik a szárnyam. A természetes hitet ehhez tudom hasonlítani. Azt nem kell külön felvennem, nem kell semmilyen eszközzel kinyitnom, mert a lelkemben van, az életem természetes része.

Pontosan olyan természetes az, hogy Jézushoz tartozom, mint az, hogy a Nap felkel, és nyáron jobban melegít, télen kevésbé. Hogyha sűrű a felhő, akkor esni fog az eső, vagy a hó. Nem gondolkodom el minden egyes alkalommal rajta, hogy ez miként lehetséges. Nem elmélkedem a magfúzió, vagy a pára kicsapódásán. Süt a Nap, esik az eső. A hitnek is ilyen végtelenül természetesnek kell lennie. Nem szabad külön gondolkodnom rajta, egyszerűen csak át kell élnem annak minden csodáját.

Ez a természetessége az előljáró hitének abban nyilvánult meg a legjobban, hogy itt a csoda részleteivel kapcsolatban nem kérdez, hanem kijelent. „Tedd rá a kezed és élni fog.” Annyira kézenfekvő, hogy nem is kell külön magyarázni. Ebben a mondatban pedig összeér a természetessége és az ereje ennek a hitnek. Jézus számára feltámasztani valakit csak annyi, mint megszimogatni, megérinteni. Már abban az érintésben minden erő benne van.

Mennyire nagy áldása az Istennek, hogyha mi erre a hitmélységre eljuthatunk. Mekkora életminőség javulás az, hogyha a küzdelmek, a fájdalmak, a megpróbáltatások helyett erőt, segítséget és egyenes utat láthatunk. Matematikai példával élve, olyan ez a hit, mint amelyik a megoldást látja. Nem gondolkodik el azon, hogy lehetséges-e a végeredmény, hogy helyes lesz-e a levezetés, hogy a bonyolult feladat nem nagyobb-e, mint az én tudásom. Az előljáró hite nem látja a bonyodalmakat, a levezetést, hanem csak a megoldást. „Tedd rá a kezed, és élni fog.”

Ahogy pedig egyre jobban elmélyülünk mi is ennek az embernek a hitében, úgy jövünk rá egyre biztosabban, hogy a megoldás a mi életünknek is része. Amikor Jézus a kezét ránk helyezi, akkor élünk. Nem csak fizikailag, biológiailag, hanem lelkileg. Nem csak a felületet érintve, hanem mindent a maga teljességében. Az örömünk nem múló pillanatig tart, a szeretetünket nem sodorja el semmi, a békességünk minden napon megmarad. Jézus jelenléte, érintése: az élet. Ezzel a hittel kérhetjük mi is Megváltónkat: Tedd rá a kezedet az életemre, és akkor élni fogok Veled örökké!

Ámen!